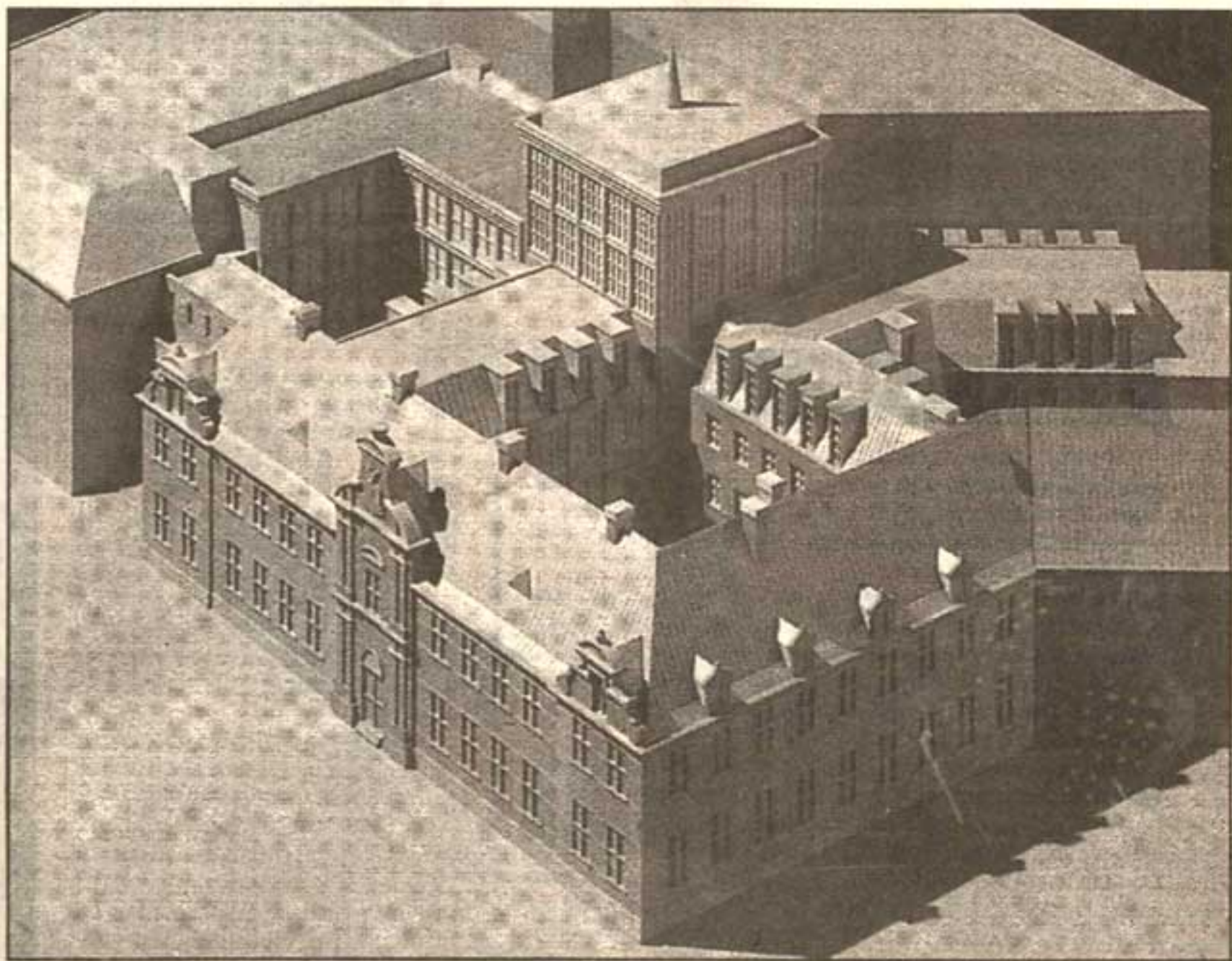

De torens en bouwdozen van Aldo Rossi

De gebouwen van Aldo Rossi (1931) lijken vaak op een uitvergroete baksteen. Dat is typerend voor de extreme eenvoud van deze Italiaanse architect. De grootmeester speelt met de blokkendoos, zou je kunnen stellen. Maar hij maakt wel mijlpalen in de architectuurgeschiedenis. In het Museum voor Hedendaagse Kunst in Gent loopt nu een indrukwekkende tentoonstelling over het oeuvre van Rossi. Indrukwekkend, niet alleen door het aantal maquettes, tekeningen en plannen, maar vooral door de grote coherentie en kwaliteit van dit zeer persoonlijke bouwwerk.

Niemand kan ongevoelig blijven voor deze bouwkunst. De emotie staat centraal. De confrontatie met Rossi's werk kan zich uiten in onbehaaglijke koelheid of intense warmte. Veelbesproken is zijn „Begraafplaats van San Cataldo” in Modena. Het is een echte „dodenstad” waar de stilte, de eenzaamheid en het mysterie huizen in lugubere nissen.

In dezelfde periode (begin jaren '70) maakt hij zijn eerste wooncomplex, Gallarate 2 in Milaan, een grote betonnen woondoos die allesbehalve gezellig aandoet. De poet Rossi probeert dikwijls een wezenloze sfeer op te roepen die hij terugvindt in de schilderijen van De Chirico. Nadien ontwerpt Rossi zeer uiteenlopende zaken: kantoren, scholen, een drijvend theater, musea, een stadion, monumenten, vuurtorens, regeringsgebouwen, winkelcentra, maar ook gebruiksvoorwerpen: koffie- en theepotten, kastjes, stoelen en zetels.

De Italiaan Aldo Rossi is ook de architect achter de verbouwing van het Oud Gasthuis in Hasselt.

Op de tentoonstelling kunt u zich nestelen in een heuse Rossi-stoel. De elegante Parigi bijvoorbeeld. De Chinees-rode kleur verwijst naar Rossi's liefde

voor het Oosten. De Poltrona Teatro is een klassieke stoel die verwijst naar het oerdegelijke ambacht van Weense meesters als Otto Wagner.

Toren als baken

De laatste tien jaar groeide de reputatie van Rossi zienderogen. In '90 krijgt hij zelfs de prestigieuze Pritzker Prize for Architecture. Geen wonder dat Rossi veel opdrachten krijgt in het buitenland. In Berlijn tracht hij nieuwe wooncomplexen historisch te integreren. Groots zijn zijn plannen voor een nieuw Museum van de Duitse Geschiedenis in de meest beladen stad van Duitsland. Zijn respect voor de traditie blijkt uit de sobere huizen in Monte Pocono, Pennsylvania en het Centrum voor Hedendaagse kunst in Vassivière, Frankrijk. In dit laatste project duikt ook de typische Rossitoren op. De toren als baken, oriënteringspunt in een tijd van stuurloosheid en wildgroei.

Rossi blijft ook gretig bouwen in zijn geboortestreek. Voor Milaan ontwerpt hij een hypermoderne luchthaven. Luchthavens zijn voor Rossi de nieuwe stadspoorten. Ze moeten daarom uitnodigen, imponeren. Binnenkort zullen we dichterbij huis een

Rossimonument kunnen bewonderen. In Maastricht verbouwt men momenteel het Bonnefantenmuseum. Rossi houdt ook hier rekening met de historische setting van de stad. De eerste Belgische realisatie van Rossi wordt de vernieuwing van het Oud Gasthuis en een nieuw kantoorgebouw in Hasselt. De tijdloze toren zal ook hier wellicht een architectonische baken worden.

Rossi is een ambachtelijk en veelzijdig architect. Zijn ontwerp tekeningen zijn echte juweeltjes die een eigen leven gaan leiden als het artistieke residu van een uomo universalis. Naast auteur van theoretische geschriften is Rossi ook een beetje een acteur die zijn eigen decor gestalte geeft.

—Danny Dobbelaere

Museum van hedendaagse kunst, Citadelpark, 9000 Gent. Tel. 09/221.17.03. Open alle dagen, behalve maandag, van 9.30 uur tot 17 uur. Toegang: 150 frank (reductie: 100 frank). Gratis kleine catalogus. Rondleidingen op aanvraag. Nog tot 28 november.

